

Krizosztom később külföldre került. Miután az I. világháborút követően az Egyesült Államokba kivándorolt nagyszámú magyarság lelkipásztori ellátását a ferences atyák vállalták el, ő is szerepet kapott az ottani szolgálatban. Roeblyingben (New Jersey állam) 1932-től volt ferences plébánia. Ez lett Krizosztom új állomáshelye 1938-ban. Amerikából hazatérőben eljutott Svájcba, és képeslapot küldött szüleinek Velenicéből is, a Szent Márk tér látványával. Itthon sokat mesélt amerikai és európai élményeiről, melyekre sokáig emlékezett a rokonság apraja-nagyja. Hazatérve, Simontornyára helyezik, ahol a kolostor házfőnökének helyettese, és hitoktatóként is dolgozik.

A II. világháború kitörése után Krizosztom atyára új feladat vár. A Felvidék, Kárpátalja, Erdély visszacsatolása során ugyanis, nem került sor a szórvány-magyarság, a bukovinai székelyek, a moldvai csángók helyzetének rendezésére. Ők a magyar függetlenség (mádéfalvi veszedelem) áldozatainak leszármazottai-ként éltek nagy szegénységben, idegenként, túl a Kárpátokon. A ferencesek voltak azok, akik kezdettől fogva támogatták, segítettek ezeket az igen nehéz körülmények között élő, katolikus vallásukban elkötelezett embereket. Falvaik plébániáin ferences barátok is szolgáltak, hősies, nemzetmentő, léleképítő munkát végezve. A bukovinai székelyek vallásosságát így fejezték ki: „számukra fontosabb volt a szentmise a mindennapi kenyérnél is”. 1941 áprilisában megalakult a Külföldi Magyarokat Hazatelepítő Bizottság, amely a bukovinai székelyek sorsát is a kezébe vette. Megindult öt falu, nevezetesen Istensegits, Fogadjisten, Andrásfalva, Hadikfalva és Józseffalva lakosságának szervezett hazatelepítése. A lebonyolításban a ferencesek jelentős szerepet játszottak. Amikor a magyar hadsereg alakulatai bevonultak a Bácskába, a szerb falvakból elmenekült családok helyére, Temerinbe és környékére kerültek az áttelepítettek. Az öt falu népét, 3279 családot, 30 vonatszerelvénnyel hozta, lelkipásztoraikkal együtt. Új falvak (Horthyvára, Hadikhalom, Hadikliget, Hadikszállás, Hadiknépe, Istensvelünk, Istenes stb.), új közösségek alakultak, amelyeknek hitéleti vezetését a ferences barátok továbbra is kötelességüknek tartották. Körösztyos Imre Krizosztom is nagy lelkesedéssel vette ki részét a munkából. Horthyvára mellett még hét új székely település lelki gondozása tartozott hozzá. 1941 kora őszen a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett rendtartomány definitoriuma hivatalosan is napirendre tűzte a Délvidéken élő hívek ellátásának kérdését, és egy új kolostor felállítását is tervbe vették. Így került sor a ferencesek újvidéki letelepedésének megszervezésére. Megbízták a nagyon agilis, lelkes Körösztyos Krizosztomot, hogy építsen fel egy új ferences rendházat. Örömmel

vállalta a feladatot, és nagy ügybuzgalommal látott neki az új ház alapításának. Úgy döntött, hogy ennek legjobb helye Újvidéken lenne. Mind a papság, mind a hívek ezt a lehetőséget egyaránt támogatták. Munkássága, érdemei elismeréséül ekkor kapta meg a „Délvidéki Emlékérmet”. Miután Erdély visszacsatolásakor tábori lelkészként szolgált, az „Erdélyi Emlékérem” viselésére is jogosult volt.

Krizosztomot az elkezdett rendházépítési munkálatok közben, 1941. október 6-án behívták katonalelkésszé szolgálatra, és az orosz frontra küldték. Mint Kapisztrán Szent János, ő is a legnagyobb harcokba keveredett. Részt vett a magyarok Don-kanyarnál elszenvedett első vesztes csatájában, melyből – ismereteink szerint – a rábízott katonai alakulatot Isten segítségével a muszka földről épségben hazahozta. Később harctéri helytállása elismeréseként (ezt az 1943. június 1-jei igazolványa hitelesíti) „Tűzkereszt” kitüntetéssel kapott. 1942. augusztus 10-i hazatérése után az újvidéki letelepedés, zárdaépítés megvalósításának fő megbízottja és felhatalmazottja lett. Újra belevetette magát az újvidéki rendházzal kapcsolatos munkálatokba. A ház földszintjén kápolnát alakított ki, és az emeletre zárdát tervezett. A rendház környezetének lakályosabbá tételére pedig megvette a ház melletti kertet is. Az elkészült kápolnát 1943. február 2-án, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén Uzdóczy Zdravec István szentelte fel.

Az újvidéki kolostor lakói hatalmas munkát végeztek a városban és környékén. Részt vettek a lakosság pasztorálásában, kereszteltek, eskettek és temettek. Az áttelepülteknek hittant tanítottak, és még a csendőrökre is volt idejük, nekik erkölcsstant oktattak. Az újvidékiek a szorgos barátokat hamar a szívükbe zárták. A kápolna a hívek növekvő száma miatt hamarosan szűknek bizonyult, ezért már 1943 májusában hozzáfogtak a bővítéséhez. Krizosztom ügybuzgósága mellett sokat segített a hívek bőkezű adakozása, s így 1943. október 31-én, Krisztus király ünnepén, Dr. Beresztóczy Miklós pápai kamarás már a kibővített kápolnát tudta felszentelni. Az új rendház gvardiánja Körösztyos Imre Krizosztom lett, s Péter Kamarás Mihály és Péter Kovács Kristóf személyében két munkatárs állt mellette. A konszolidált helyzetet, a békés munkálkodást Krizosztom betegsége zavarta meg. Egyre erősebb gerincbántalmi gyakran ágyhoz kötötték. Valószínűleg nyomot hagyott szervezetében a Don melletti lövészárkokban eltöltött tél és az állandó, túlhajszolt munka. Be kellett látnia, hogy pihenésre van szüksége, ezért 1943 novemberében végre elutazott Mátraházára pihenni, helyreállítani megromlott egészségét. Körorvos sógora, Dr. Schneider